

OPINIÓ

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

XIFRES EN CONTRA

Les dades econòmiques rellevants que van apareixent són usades aquests dies com armes d'influència per reforçar els arguments de catastrofisme vinculats a la situació política actual. Tot i que sempre es diu que els números són freds i objectius, el cert és que les magnituds macroeconòmiques estiren i arronsen qualsevol explicació pretesament tècnica però influïda (com tot ara mateix) per la política. És qüestió de rebregar-les adequadament per presentar-les ajustades a la voluntat de cadascú. A tall d'exemple adaptat, l'atur del mes de novembre passat ens ofereix un escenari que encaixa perfectament amb la realitat política actual. Ha pujat a Espanya, però comparativament ha incrementat només la meitat respecte del que ha passat a Catalunya. Les conclusions es-

tan servides. Per a alguns que són legió, hi ha factors indiscutibles que indiquen que Catalunya està començant a pagar el preu del seu xoc amb Madrid. No es registra una valor tan negatiu en aquest mes des del 2008, o sigui, quan la crisi econòmica va esclatar-nos brutalment a tots. A toc de corneta i a la primera ocasió, Mariano Rajoy s'ha afanyat a dir que l'economia catalana s'ha clavat pel procés, i ha acusat a tort i a dret mentre es presenta com el salvador. Buscant només superficialment, els indicadors disponibles l'acompanyen en aquesta anàlisi pessimista: vénen menys visitants, es venen menys habitatges i els automòbils no surten dels concessionaris al ritme de fa un temps. Les vendes del comerç al detall també han baixat força. Per a uns la culpa és del procés i per als altres, per l'aplicació del

155, però tots han d'admetre que s'està produint una frenada brusca.

Però si ho comparem amb els guarismes del mes passat a les comarques centrals, veiem que ha augmentat l'ocupació i, per tant, s'ha anat en la direcció contrària respecte dels dos conjunts geogràfics que tenim per sobre. Resistim millor. De les quasi 3.000 empreses de les que es diu que «han marxat» del Principat, realment el que han fet és canviar la seu legal (i algunes la fiscal) i només es té notícia que una sigui de la Catalunya Central. Amb aquests indicadors a la mà, es podria dir que per aquí la ten-

«Per a uns la culpa és del procés, i per als altres, per l'aplicació del 155, però tots han d'admetre que s'està produint una frenada brusca»

sió econòmica vinculada a la situació política no s'està produint o potser els efectes arribaran amb retard. Em quedo la segona opció, però no deixa de ser curiós que en unes terres on hi ha una majoria indubtablement independentista es pateixin menys (per ara) les conseqüències de la sacsejada. Els fonaments econòmics catalans actuals tenen un suport gran basat en el turisme i en l'exportació. Són els dos motors que sense estar vinculats directament han crescut més en els últims anys. L'activitat turística ha tocat sostre i, passi el que passi a les eleccions, començarà a retrocedir. El retorn a una certa normalitat de països mediterranis colpits pel terrorisme farà que alguns viatgers optin per altres destinacions. És una font d'ingressos que es retraurà i patirà. No es podia seguir creixent d'aquesta for-

ma i a l'independentisme li correspondrà ser l'ase del cops també per això. Per contra, es posin les coses com es posin, tombar la dinàmica industrial de vendre a l'exterior serà més difícil. En primer lloc perquè les empreses locals han entès que cal marxar lluny per créixer i per substituir xifres de mercats interns que han baixat pels boicots i per altres motius. I en segon terme perquè un lloc amb ports de mar, amb un teixit industrial molt competitiu i amb professionals altament capacitats no és fàcil de malmetre o de traspasar a un altre lloc, ni que ho emparin alguns decrets. Malgrat tot i de moment, cal mantenir la calma. A hores d'ara, la xifra d'atur és al voltant del 12%. Ja la voldrien tenir a la majoria de les comunitats de l'Estat que ara ens miren amb ulls crítics o pitjor.

LA SIMONETA

Maria Dolors Guàrdia Rubies

LES DONES NO PODEN ANAR A RESTAURANTS DE LUXE?

De Salvador Sostres –de qui no vull fer cap propaganda, sinó deixar-lo en evidència perquè tothom sàpiga com s'esforça a ser masclista i misogin– ens diu la seva ressenya de Viquipèdia que és un escriptor, polemista i periodista català. Crec que la definició que més li escau és la de polemista. És la seva afició preferida i la que li ha permès –perquè la mateixa crònica ens fa una llarga llista de polèmiques protagonitzades per ell– guanyar-se la vida en diaris com El Mundo i l'ABC. Per cert, del primer en va ser expulsat perquè 120 periodistes de l'empresa van

demanar a Pedro J. Ramírez que l'expulsés.

De periodista, n'és perquè hi ha publicacions i cadenes que li permeten expressar-se en termes poc morals o ètics.

I no fa pas gaires dies, fent de tertulià al gran programa *El gato al agua*, de la fantàstica cadena Intereconomía, va fer unes declaracions tan aberrants que els seus mateixos contertulians van quedar bocabadats. Que ja és dir, dels gats a l'aigua!

Jo crec que ho fa expressament perquè, si no fos polèmic, potser ni sabríem qui és. Ni falta que ens faria, però la polèmica masclista i antiindependentista dóna audiència a les terres del rei...

Segons el garbuix mental que la seva boca expressa perquè el contractin les cadenes espanyolistes, els restaurants de més de 100 euros per àpat haurien de prohibir l'entrada a les dones. Voleu animalada més gran? És clar que fent de gat, potser ja lliga... Quina mena de programa pot basar la seva audiència en personatges i opinions de tan encimbellat nivell?

Ell creu –però jo no m'ho empasso, perquè una persona que

«Quina mena de programa pot basar la seva audiència en personatges i opinions de tan encimbellat nivell?»

sigui capaç de pensar que la polèmica el farà ric, també pot fer raonaments més bàsics– que el luxe als restaurants és un concepte masculí. Aiiiiiii! Quanta atrofia mental! I jo perdo el temps explicant-vos-ho perquè si mai en sentiu a parlar, el pugueu encasellar on li pertoca: home que menysté les dones i que parla i escriu on també les menystenen. I per tant, potser altres qualitats, tant d'ell com dels mitjans que el patrocinen, al meu entendre, ja queden molt endarrerides per poder valorar-les com, potser, es podrien mereixer.

A més, afegeix, perquè tothom es molesti –perquè ja és el que

vol– que les dones no són felices, ni ho deixen ser als homes, en restaurants tan cars... perquè ells volen menjar i elles compartir els primers, els segons, les postres i aviat es partiran el café (quin menyspreu més innecessari).

Perquè les dones, crec jo, a més de menjar, compartim sentiments, emocions, estats d'ànim o situacions vitals.

I segueix: ... que elles soles no hi van, a aquests restaurants, que si quatre amics mascles van a menjar, gasten un 40% més que dues parelles amb dues dones... Mes aiiiiiiiis!

I és que qui menysté tan barroerament les dones, no hauria de ser digne ni de ser polemista.

APADRINA EN LA INDIA Y RECIBE

El Hiperregalo

Si tus hij@s ya tienen de todo, regálales más. **Regálales valores.**

APADRINA EN ELHIPERREGALO.ORG

VicenteFerrer
900 111 300